

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XXI. (LXXI.) 52. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1977. DECEMBER 25.

Karácsony

I.

Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének,
Az én kedves kis falumban
A Karácsonykor
Magába száll minden lélek.

Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumba
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.

A templomba
Hosszú sorba
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.

Mintha itt lenn
A nagy Isten
Szent kegyelme súgna, szállna,
Az én kedves kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lálik máma.

II.

Bántja lelkem a nagy város
Durva zaja,
De jó volna ünnepelni
Odahaza.
De jó volna tiszta szívből
— Úgy mint régen —
Fohászkodni,
De jó volna megnyugodni.
De jó volna mindent, mindent
Elfeledni,
De jó volna játszadozó
Gyermekek lenni.
Igaz hittel, gyermek szívvel
A világgal
Kibékülni,
Szeretettel üdvözülni.

III.

Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna,
Oh, de nagy boldogság
Szállna a világra.
Es a gyarló ember
Ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.
Golgota nem volna
Ez a földi élet,
Egy erő hatná át
A nagy mindenséget,
Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege,
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra...

(1899)

Ady Endre

Kelj fel, világosodjál,
mert eljött világosságod,
és az Úr dicsősége
rajtad feltámadt.
Mert ime, sötétség
borítja a földet, és
éjszaka a népeket,
de rajtad feltámad az Úr,
és dicsősége rajtad
meglátatik.

(És 60:1—2.)

Dicsőség, békesség, jóakarát!

Az Úr Jézus születésének történetében nagy jelentősége van a mennyei angyalok szolgálatának. Ők voltak annak a kijelentésnek a hírhozői, hogy a jászolban levő gyermek Istentől küldött Megváltója e világnak.

Az angyali kórus Isten üdvözítő tettét így zengte: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség és az emberekhez jóakarát!” (Lk 2:14)

EGYEDÜL ISTENÉ A DICSŐSÉG!

A dicsőség: „nagyszerű tettel kiérdemelt fényes hírnév, nagy elismerés” (lásd: Értelmező Szótár). Hisszük és valljuk, hogy Isten lakhelyét, a mennyet betölti az Isten öröktől fogva való és örökké tartó dicsősége. „Az Úr dicsősége” ótestamentumi kifejezés. Azt a fényességet jelenti ez, amelyben Isten lakozik és amelyben — hogy kinyilatkoztatást adjon az embernek — megjelenik. Az isteni dicsőség fényét látta meg Dávid az Isten kezének alkotásán, a világ és az ember teremtetésében. A világ teremtésében, kormányzásában és a

gondviselésben megnyilvánuló dicsőség elhalványult a bűnbeesés által az ember életében. A halál árnyékának völgyében lelki sötétségben él az ember. Zakariás prófétát arról, hogy a halál árnyékában élők felett mennyi világosság fog felragyogni, hogy lábukat a békesség ösvényére igazítsa.

Jézus Krisztus születése olyan naptámadat, amelyben felragyog előttünk az Isten kegyelmes és üdvözítő szeretete. Az éjszakában nyájakat őrző betlehemi pásztorokat is ez a fényesség ragyogta körül. — Meg is félemlített, hiszen Jézus Krisztus születése előtt az isteni dicsőség megjelenése ítéletet jelentett a bűnös számára. E félelmet a mennyi angyal bátorítása oldja fel a pásztorokban: „Ne féljete, mert imé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme léssen: Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában” (Lk 2:10—11).

Krisztus — emberré születése által — nem ítélethozóként, hanem üdvözítőként, szabadítóként jött le a Földre. Ha részesülni akarunk a megváltás örömeiben, akkor nekünk is fel kell ismernünk ezt az isteni dicsőséget! A dicsőséget, amely a betlehemi jászolban fekvő gyermekben tündöklött, Ez a gyermek, noha test szerint Máriától született, nem Mária

és József fia volt, hanem az Isten egyszerűltje, akit Isten adott minékünk — miértünk. Miértünk, hogy bűneinkért engesztelő áldozat legyen, és minékünk, hogy Vele együtt mindazt odaajándékozhasssa, amit eredendő bűnünk folytán elvesztettünk. Mily nagy kegyelem, hogy a Jézus Krisztusban köztünk megjelent isteni dicsőség többé nem ítéletet, hanem bűnbocsátó kegyelmet jelent számunkra! Alkik elfogadják Istennek a Jézus Krisztusban — az emberek között — megjelent üdvözítő kegyelmét, azoknak nem kell kétségbeesniük amiatt, hogy elvesznek, azoknak részük lehet az Úr Jézus Krisztus születésekor meghirdetett nagy örömben. Nem elég tehát szemlélnünk a magasságos mennyekben lakozó Isten kegyelmében és bűnbocsátó szeretetében tündöklő dicsőséget, hanem be is kell fogadnunk Őt. Alki testté lett értünk... és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszerűltjének dicsőségét), aki teljes vala kegyellemmel és igazsággal.” (Jn 1:14)

Mit jelent Jézus Krisztust szívünkbe fogadni? Mózes, Isten embere így imádkozott: „Láttassék meg a te műved a te szolgálódon, és a te dicsőséged azoknak fiain!” (Zsolt 90:16). Isten üdvözítő tetteinek megváltott életünkben kell láthatóvá válnia! Hogy életünkkel és cselekedeteinkkel Isten dicsőségét szolgálhassuk, Jézusnak kell megszületnie és élnie mi bennünk.

„MERT Ő A MI BÉKESSÉGÜNK...” (Ef 2:14)

A karácsonyi örömhír lényege, hogy Isten az Ő egyszerűlt Fiában békejobbót nyújt a bűnbeesett ember felé. Ennek a megbékélésnek az árát maga Isten vállalta. Nem kéri számon életünk sok hűtlenségét, halátlanságát, számtalan bűnünket: megbocsát és gyermekévé fogad. Csak akkor lehet igazi karácsonyi örömünk és boldogságunk, ha az értünk emberré lett Jézus Krisztusban — Aki útnak, igazságnak és életnek mondta magát —, rátalálunk a mennyi Atyánkhoz visszavezető útra, és az Ő értünk hozott áldozatát magunkévá téve elindulunk és végig is járjuk az Istennel való megbékélés útját. Mint keresztyének, hívő emberek, kimondhatatlan, dicsőült örömmel ujjongunk, hiszen Krisztusban elérhetjük hitünk célját, lelkünk üdvösségét. (1Pt 1:8—9) Így örvendezve azonban meg ne feledkezzünk az Istennel való megbékélésből fakadó kötelezettségünkről, amelynek az ember és Isten, valamint az ember és ember között való békesség munkálásában kell kiteljesednie. Isten angyalai e Földön hirdették meg a békét. Isten nem gyönyörködik a bűnös halálában, Ő az életnek Ura. Nem gyönyörködik az emberi nyomorúságban — éhezésben és mezítelenségben — hiszen Ő kivétel nélkül mindenkinek gazdagon nyújtja áldásait. Nem gyönyörködik a vérontásban, mert Ő a békesség és szeretet Istene: Jézus Krisztus pedig Békefejedelm. Mi, követői, „azért tehát törekedjünk azokra, amik a békességre és az egymás építésére valók!” (Róm 14:19) — Ha megértjük az isteni kijelentés lényegét: „...e földön békesség, és az emberekhez jó akarát!” akkor karácsonyi ünnepünk erőforrássá válik számunkra.

„AKI JÓRA IGYEKEZIK, JOÁKARATOT SZEREZ”
(Péld 11:27)

Isten irántunk való jóakaratahoz nem fér kétség. Nyilvánvaló ez irántunk való szeretetében, értünk hozott áldozatában: üdvözítő tetteiben. Isten mindenben az ember javát és üdvét munkálja. Vajon elég-e, ha mi ezt tudomásul vesszük, vagy készek is vagyunk jóakarátát elfogadni? De elfogadjuk-e jóakarátát anélkül, hogy mi is jóakaróivá ne váljunk embertársaink, felebarátaink — sőt még ellenségeinknek is. — Ha az ember nem tud testvére jóakarója lenni, akkor saját magának is ellensége. Az Úr Jézus figyelmeztetése nagyon világos: „Légy jóakarója a te ellenségednek hamar, amíg az úton vagy vele...” (Mt 5:25)

Betölti-e szívünket a szeretet ünnepén az egymás iránti jóakarát, a megbocsátás? Megbékéltünk-e és békességben élünk-e egymással? Az elrendezettlen bűnök, az egymás iránti szívkegyelenség, az egymás iránti szeretetlenség megakadályoz minket abban, hogy jól értsük karácsony titkát és hogy részesüljünk Isten reánk kiárasztott áldásában. Ne feledjük: a betlehemi jászolban fekvő gyermek az Uraknak Ura és a Királyoknak Királya! Ővé a dicsőség és a hatalom.

Egykor majd Ő fog ülni az ítélőszéken, hogy megjutalmazzon kit-kit az ő cselekedetei szerint.

Ébresztgesse szívünket és eszméltesse lelkünket az Isten által szerzett nagy öröm meghirdetése! Béküljünk meg Istennel és éljünk békességben felebarátainkkal! Szívünk teljen meg jóakarattal és munkáljuk e világ békéjét, hogy az embereknek ne csak boldog ünnepelése, hanem boldog élete is legyen a Földön!

Laczkovszki János

Minden kedves olvasónknak
kegyelemteljes karácsonyi
ünneplést és boldog új évet kíván
a Békehírnök szerkesztősege

KARÁCSONYI GONDOLATOK

Örömmel vettem a kezembe a *Cserháti József*, pécsi megyés püspök szerkesztésében megjelent „Mindennap együtt az Úrral” c. elmélkedéskötetét. Egy sorozatról van szó, amely a négy evangélium alapján három évre (és három kötetben) ad mindennapi vezérigéket és elmélkedéseket. Ez a könyv a sorozat harmadik, befejező tagja.

Nem kis meglepetéssel olvastam az egyes idézetek után a római katolikus teológusok, gondolkodók nevei közt protestáns szerzők (Karl Barth, Paul Tillich, a házassági tanácsadó ideggyógyász Theodor Bovet, a magyar református Victor János, az amerikai néger baptista Martin Luther King stb.) nevét, s előbukkant egy-egy nagy magyar költő neve is (Arany, Vajda, Kosztolányi, Juhász Gyula, József Attila, Weöres Sándor stb.).

Hadd álljon itt izelítőül néhány karácsonyi gondolat a gyűjteményből: Szentkarácsony van! Az örök jövőendő a mi időnkbe, a mi jelenünkbe lépett. Fényessége vakít még, — annyira, hogy azt gondoljuk, éjszaka van még. Minden esetre boldogító éjszaka ez, — éjszaka, mely melegít és világít, amely szép és titokzatos. Csendes, szent éjszaka. Számunkra azonban csak akkor az, ha ennek az éjnek szent csendjét lényünk belsejébe engedjük, ha a mi szívünk is egyedül virraszt. Tulajdonképpen nem is nehéz ez, mivel az ilyen csend és egyedüllét könnyű. Csak annyi súlya van, amennyi minden fenséges dolognak velejárója, mely egyszerű és nagy egyben. Hiszen magányosak vagyunk. Szívünkben van egy legbensőbb hely, ahol magunk vagyunk, ahova senki sem juthat, csak az Isten. (Karl Rahner).

Karácsony nagy titka a gyermek. Természetes életünkben először gyermekek vagyunk, aztán felnőttekké válnunk, a természetfölötti életben fordított a sorrend: az öreg és elfáradt emberiségnek a betlehemi jászol tövében újra gyermekké kell lennie. Minden karácsony felszólítás az újjászülésre. Vissza a gyermekhez annyit jelent, mint vissza az igazsághoz. Az egész Ószövetségen áthangzik a zsoltár: Hatalmas az Isten és igen dicséretre méltó. Az Újszövetség nem vesz el belőle semmit. Nem felbontani jött, hanem beteljesíteni. Ezért karácsonykor új hang szövődik hozzá: Kicsiny lett az Isten és nagyon szeretetre méltó. Az Igazság erejét a gyermek szeretetreméltóságával akarom képviselni. (Hálasz P.)

Egyszer egy kisgyermek jött házukba. Éjfél körül. Nagyon sírt. Lelementem hozzá. „Elmentem anyukámhoz, anyukámnak nem kelletttem. Elmentem apukámhoz. Neki sem kelletttem. Ugye, magának kellett?”

Mindenütt vannak emberek, akik senkinek sem kellenek. Akiiket senki sem szeret. Ezek az emberek az övéi. Krisztuséi. Ezek Ő maga. És a mieink. Fivéreink és nővéreink. (Calcuttai Teréz).

Semmi más nem akart lenni, mint testvér, tanácsadó, szolga, barát. Embert mércén mérve nem úgy érkezett, mint fontos személy: névtelen, észrevétlen gyermek a világ félreeső sarkában. De azon a napon megtudtuk, mily fontosak vagyunk mi az ő számára. (T. Merton).

Isten közénk jött, hogy üdvözítsen minket. Elvegyült köztünk. A legszorosabb, legesaládiasabb kapcsolatban élt velünk megtestülésétől kezdve mennybemenetelig. Így kell nekünk is tennünk. Induljunk el azok felé, akik elhúzódnak vagy menekülnek tőlünk. Épp velük kezdjük. (Ch. Foucauld).

Ha békét akarunk a földön és jóakaratot az emberek iránt, akkor el kell hogy töltsön bennünket az az igazság: minden emberi élet szent. Minden ember valaki, mert Istennek a gyermeke.

Az Újszövetségben az ember a görög *agapé* szót találja a szeretet megjelölésére. Ez a túlaradó szeretet, amely semmit sem követel vissza. Ha az ember odáig emelkedik, hogy így szeret, akkor szeret minden embert; mégpedig nem azért, mert rokonszenvet érez irántuk, azért sem, mert értékeli az ő létmódjukat, hanem azért, mert Isten szereti őket. Ez volt az értelme Jézus

mondásának: szeressétek ellenségeiteket. A magam részéről örülök neki, hogy nem azt mondta: legyen bennetek rokonszenv ellenségeitek iránt, — mert léteznek olyan személyek, akik iránt nehezemre esik rokonszenvet éreznem.

A rokonszenv a vonzalom érzése, és lehetetlen számomra vonzalmat éreznem valaki iránt, aki bombázza otthonomat. Lehetetlen rokonszenvvel viseltetnem olyan valaki iránt, aki eltapos az ő igazságtalanságával. Nem, nem lehetséges semmiféle rokonszenv az iránt, aki éjjel-nappal azzal fenyeget, hogy meggyilkol. De Jézus emlékeztet rá, hogy a szeretet nagyobb a rokonszenvnél, hogy a szeretet átfogó, alkotó, megváltó jóindulat valamennyi ember iránt. (Martin Luther King.)

Álljon itt befejezésül egy ima Calcuttai Teréztől, s indítson bennünket karácsonyi, meg karácsony utáni jócselekedetekre:

Termékeny vesszők akarunk lenni rajtad, Szőlőtőnk!

Elfogadunk úgy, ahogyan éppen akkor jössz szembe velünk.

Ha mint igazság villansz belénk — tovább mondunk.

Ha fölismerjük benned utunkat — járunk rajta.

Ha megnyugtatsz — békénk, nyugalomunk átragad másokra.

Ha alakítod gondolkodásunkat — sugárunk magunk körül.

Ha örömként jelentkezel — élvezünk.

Ha nehezünkre esel — vállalunk.

Ha nyomorult embertársban jössz szembe velünk — nem megyünk el közbömbösen melletted.

Ifj. A. M.

Kevés!

Elmúltak az ünnepek,
hétköznapiak jönnek.
Elszálltak az angyalok,
itt hagyták a földet.

Kicsi Jézus didereg,
kevés a melegség,
pedig nagyon rászorul,
hogy őt most szeressék.

Szürke élet, sárga kín,
fekete magányunk...
Kicsi Jézus, nőjj hamar,
gyorsan segíts rajtunk.

Rövid ez a karácsony,
hosszú az esztendő!
Már megint hogy harcolunk!
Szívünk mily esendő!

Kicsi Jézus, növekedj,
légy erős Királyunk!
Béke kell és szeretet...
Irgalmadra várunk.

Gerzsenyi Sándor

„Kelj fel vedd a gyermekeket!”

Angyal szólt álmában neki,
Hogy „Kelj fel, vedd a gyermekeket!”
S még az éjjel útnak eredt,
Hogy Egyiptomba menteni
Jézusát ne késlekedjen
József.

Piramis hátán éj tanyáz,
Szendergő házba angyal jó.
Alszik még, de a vendégtől
Már tudja új feladatát,
S Krisztusért menni nem restell
József.

Karácsony karácsonyt követ,
A tett újul, a szó marad.
Mit tennél, ha alvásodat
Megzavarná az üzenet;
Hogy „Kelj fel, vedd a gyermekeket?”
Jó lesz.

Fortin László

kezdhesse azt a munkát, melyet az Atyától vállalt.

Megjelent tehát sokak szeme láttára és az Atya kijelentette sokak füle hallatára, hogy: „Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.” (Mt 3:17). S hogy vitás ne legyen, hogy az emberek előtt tisztázódjon, Fülöpöz fordulva mondta Jézus: „...aki engem lát, láta az Atyát” (Jn 14:8,9). Hogy Ő „...képe a láthatatlan Istennek...” (Kol 1:15). Hogy „...Öböne lakozik az Isteneknek egész teljessége testileg” (Kol 2:9).

Földön-járta idején a Krisztus-látás igénye elevenen élt az emberek szívében. Nemcsak a jószándékú, hanem a gonosz szívű emberek is keresték, látni akarták. Zsidók, görögök, Zákeus, Heródes egyaránt igyekezett Jézust látni (Jn 12:20; Lk 9:9; 23:8; 19:3), és az a Jézus-látás mindenkihez hozott valamilyen eredményt, fordulatot. Heródes semminek állította Őt és kicsúfolta. Júdás, mikor meglátta, megbánta dolgát (Mt 27:3). A római százados, mikor Jézus halálát látta, így szólt: „Bizony, ez az ember Isten fia volt” (Mk 15:39). Tamásban a hit lángja lobbant fel, amikor újra láthatta Jézust.

Aquino Tamás mondja: „Ami Istenben látható, elég nekem ahhoz, hogy higgyem azt is, ami benne láthatatlan.”
Te láttad-e már Őt? Mit mondasz róla, és mit mondasz magadról?

Imre Albert

A vezérő csillag

Máté 2:2.

Futva érkezett a pályaudvarra. A jegypénztárak előtt csak néhány ember álldogált, így azonnal kérhette a jegyét. Amikor megmondta, hogy hova akar utazni, a pénztáros figyelmeztette, hogy a vonat néhány perc múlva indul, igyekezzék, le ne kesse, mert ma ez az utolsó szerelvény.

Később, amikor a csomagjait már elrendezte, szétnézett a fülkében, ahol csak kevés utas tartózkodott. Karácsony este volt. Ilyenkor aki csak teheti, otthon van már családja körében, hogy együtt töltsék a Szentestét.

Neki nem volt családja, egyedül élt.

Ma délután, ahogy céltalanul járkált az utcán, különös hatással ragadta meg a sok fényes kirakat, a szépen feldíszített karácsonyfa. Gyermekkori karácsonyi emlékeket idéztek föl benne. Belső kényszer hatására döntött a gyors elutazásról, hogy az ünnepeket rokonai körében tölthesse el.

Ahogy elhelyezkedett az ülésen, visszaemlékezett arra, hogy amikor még a szüleiél élt, neki is volt karácsonyfa. Egyszer az édesapja fényes papírból csillagot formált és a karácsonyfa tetejére tette. Elbeszélte, hogyan vezette a csillag a bölcséket Betlehembe a gyermek Jézus jászolához. Gyermekkorában nagyon szeretett volna látni egy olyan csillagot, amely megindul az égen, az emberek pedig mennek utána. Elmosolyodott magában ezeken a gyermekes tóprengéseken, és el is csodálkozott, hogy most ilyen élénken törtek fel benne.

Hosszú évek óta nem jelentett neki mást a karácsony, csak egy nagy lehetőséget, amikor a barátaival szórakozhat.

A vonat egyenletes zakatolása elmositotta, s a jó meleg kocsi csakhamar el is aludt.

Már jó ideje utaztak, amikor a vonat egy zökkenésre felébredt. Almos szemmel az ablakhoz lépett és meglepődve nézte az állomás ismerős épületét.

Csomagjait gyorsan összekapta és már le is ugrott a vonatról. Amikor jobban széjjel nézett, akkor vette csak észre, hogy egy megállóval korábban szállt le, de akkorra a vonat már messze járt.

Az állomáson kioltották a villanyokat, az ajtókat bezárták. Nem tudta, mitévő legyen. Ha elindul haza, mintegy 8–10 kilométert kell gyalogolnia a sötét, fagyos éjszakában.

Felnézett az égre és arra gondolt, ha most egy csillag kiragyna a felhők közül és elindulna előtte, nem törődne a fagyos éjszakával, menne utána. De csak a felleget látta, amelyek sötétben tornyosultak az égen, készülve, hogy vastag hótakarót terítsenek a fagyos földre.

A csendesen vonuló fellegek néhol felszakadoztak, s a hold sugára reményt keltő halvány fénnel kikandikált közülük.

Az egyik résen egyszer csak felragyogott egy csillag, s megindult a felhők útjával ellentétes irányba. Felkapta csomagjait, nézte a fényt, s szinte öntudatlanul megindult a csillag után. Alig merte levenni tekintetét róla, félt, hogy elveszti szeme elől.

Néha eltűnt a csillag a felhők mögött, de újra előbukkant és szép lassan ment tovább úgy, hogy lépést tarthatott vele. Amint elment egy-egy világos ablak előtt, kihallatszott a család éneklése, örömteljes ünneplése.

Már majdnem elérte a község utolsó házait, amikor egy sötét felhő eltakarta szeme elől a csillagot.

Tétován állott meg és odahúzódott egy világos ablakú ház falához. Az ablakon keresztül kellemes csengésű karácsonyi ének hallatszott ki: „Szerettem volna látni Betlehemnek csillagát...”

Megbívóltan hallgatta az éneket, közben várta a csillag előbukkását. A sötét felleg azonban lehetetlenné tette, hogy újra meglássa azt.

Megkopogtatta az ablakot, hogy be-kérdézkedjen, mert minden bátorsága elment attól, hogy tovább menjen a sötétben. Kopogtatására egy hasonló korú férfi nyitott ajtót. Bent elmondta oda-érkezésének történetét — nem hallgatta el a csillag vezetését sem — és azt sem, hogy nem mert neki vágni az éjszakának, mivel a csillag is eltűnt a szeme elől.

A család kedvesen fogadta, meleg étellel kínálták. Kérték, hogy ünnepeljen velük.

Csodálatos melegség töltötte el a szívet, amikor hallotta a karácsonyi énekeket, a szép történeteket.

Ott tartották éjszakára, sőt másnap reggel sem engedték tovább, mert nagy hóvihar kerekedett.

Kérték, hogy menjen velük a délelőtti istentiszteletra. A kellemes este után engedett a kérésnek, hiszen úgy érezte magát, mint otthon gyermekkorában.

(Folytatás a 228. oldalon)

Menjünk, lássuk!

A látnivalóhoz mindig út vezet. Karácsony az elindulás és a Valóság-látás ünnepe. Isten látókörébe engedte magát az ember számára, és ha valaki egyetlen lépést is meg akar kímélni a Hozzá vezető útból, az Isten-látás ajándékát és örömet dobja el magától. „Néni szülöttem s tiszttem, hogy lássak.” — mondja Goethe, Mózesnek még csak részszíntől látást engedett meg Isten. „...hátról meglátsz engemet, de orcámat nem láthatod” (2Móz 33:23). Báliam a világba jövő Istent látta prófétaikus tavlatból, amit a Biblia csodálatos szépséggel fogalmazott és öröktett meg. „Látom őt, de nem most; nézem őt, de nem közel. Csillag származik Jákóbból, és királyi pálca támad Izráelből...” (4Móz 24:17).

Ez a prófétai bejelentés azután egyre több embert ragadott meg, és egyre több ember várta az Isten-látás lehetőségét. Térdeiken bontott tekercsekből tudakolták a próféciaikra vonatkozó helyeket. A váradalom ereje feszítette a szívüket. Ésaías így kiált fel: „Én pedig várom az Urat...” (8:17).

Ez a váradalom nem ösztönszerű, hanem tudatos volt. Isten kijelentésén nyugodott. Volt benne képzelt erő. Megértette, fel tudta fogni a lehetetlent, Isten inkarnációja belefért a tudatba, hihetővé vált és bátorságot adott

a hirdetéséhez. „Egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk... és hívják nevét... erős Istennek, örökkévalóság atyjának...” (És 9:6).

A próféta szíve azután egyre jobban érezte az Úr érkezésének idejét. Az idő közeledtével Mikeás képzelete bele tudta helyezni földünknek egy szűk, kicsi helyébe. Már szinte földközben érzte, látta, amikor így szól: „De te, Efrátának Betleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között, belőled származik nekem... alcinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.” (5:2).

A kód egyre oszlik. A látás egyre bővíti. A próféták álma beteljesüléshez közeledik. Amint olyan kitartóan, olyan megragadóan hirdettek, egyre igazabbá válik az emberek tudatában. Már sétál is a Csillag Betlehem felé az égen. Csendül az ének, száll a hír az angyalok ajkáról. A bölcsék már mennek is lázas sietséggel és feszült izgalommal kérdezik: „Hol van... Mert láttuk az ő csillagát... és azért jöttünk...” (Mt 2:1,2) És ring a Gyermek Mária ölében, már emeli az agg Simeon karjaival a magasba, hogy bemutassa, miközben áldja, magasztalja Istent, mondván: „...látták szemeim...” (Lk 2:28,30).

Már a vízparton áll Jézus a Jordán melléki sokaságban, hogy az igazságának engedve bemerítkezzen, hogy el-